

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π. — Λοιπὸν ἐγὼ σ' ἀφίνω γειά...
 Φ. — Τί λές, βρέ Περικλέτο ;
 Π. — Μωρέ θά φύγω, Φασουλῆ, κι' ἂν θέλῃς πιστεψέ το.
 Τί νά σοῦ 'πῶ! βαρεθῆκα σέ τούτη τὴν Ἀθήνα,
 καὶ ἂν δὲν φύγω σήμερα, θά φύγω σ' ἓνα μῆνα.
 Φ. — Μά πῶς σοῦ ἦλθε εἰς τὸ νοῦ καὶ σὺ νά ταξειδέψῃς ;
 Π. — Ἐχθές τὸ βράδυ ἐξαφνα μοῦ ἦλθε τέτοια σκέψις.
 Καὶ νά σοῦ πῶ, βρέ ἀδελφε, καὶ ἀδικο δὲν εἶχα,
 γιὰτ' εἶναι κάμποσος καιρὸς ποῦ ἔχω ἓνα βῆχα,
 ὄχι πῶς κρουολόγησα, οὔτε ἀπ' ἄλλο λόγο,
 μά ἔτσι νά! πῶς νά 'στό πῶ, πολὺ καλὰ δὲν τρώγω,
 καὶ μουρχεται μιὰ ὄρεξις τώρα ὀρὸ τρεῖς ἡμέραις,
 ὅπου μπορῶ μονάχος μου νά φάω ὀρὸ σουπιέrais.
 Καὶ νά σοῦ 'πῶ τὴν γνώμη μου ;... ὅταν κανεὶς πεινάη
 καὶ δὲν εὐρίσκει τίποτα 'στό ἔθνος του νά φάη,
 τότε, μωρέ, μά τὸ Χριστὸ καὶ μά τὴν Παναγία,
 τοῦ ἔρχεται ἀλλόκοτη ἀμείσως νοσταλγία.
 Πάω λοιπὸν 'στό Λίβερπουλ κι' εἶλα νά μ' ἀνταμώσῃς.
 Φ. — Ὅστε λοιπὸν δὲν θάσαι σὺ εἰς τὰς διαδηλώσεις.
 Π. — Τί λεί; διαδήλωσι θά ἔχουμε καὶ πάλι;
 Φ. — Καὶ θάναι διαδήλωσις ἀπ' ὄλαις πιὸ μεγάλη.
 Π. — Καὶ ποιὸς ὁ λόγος νά γενῆ αὐτὸ τὸ νταραβέρι ;
 Φ. — Ἦθελα νά σοῦ τῷλεγα, ἀλλ' ὅμως δὲν συμφέρει.
 Π. — Μά τάχα τώρα μυστικά θά ἔχῃς κι' ἀπὸ μένα ;
 Ἐγὼ πῶς σούπα δηλαδὴ πῶς φεύγω γιὰ τὰ ξένα!
 Φ. — Ἄς ἦναι... μαθε τὸ λοιπὸν πῶς μόλις κάτω φθάσῃ,
 ἀπὸ τὴν διαδήλωσι ὁ κόσμος θά χαλάσῃ,
 πῶς θά σηκώσουν μενομιὰ ὀλόμαυρη σημαία,
 πῶς μέ τὰ ἐξαπτέρυγα θά πᾶν 'στὴν προκουμαία,
 κι' ὅταν τὸ πρᾶγμα σοβαρὸν ὀλίγον καταντήσῃ,
 ὁ Κοσσονάκος θά φανῆ καὶ θά τοὺς διαλύσῃ.
 Π. — Τί λές, βρέ ἀφιλότιμε ; ποιὸς θάλλῃ 'στὸν Περαιά ;
 Φ. — (Μάθε πῶς ὄλοι καρτεροῦν νά 'δοῦν τὸν βασιλεῖα).
 Π. — Καὶ τάχα 'πές μου τί θά 'βγῆ μὲ τούτο τὸ κατῆρι ;
 Φ. — Ἦθελα νά σοῦ τῷλεγα, ἀλλ' ὅμως δὲν συμφέρει.
 Σοῦ λέγω μόνον, Περικλῆ, πῶς πρέπει νά προσέχῃς,
 γιὰτὶ μ' αὐτὴ τὴν ὄρεξι ποῦ μουλέγεις πῶς ἔχεις,
 πολὺ φοβοῦμαι, φίλε μου, ὅτι θά φᾶς μπερντάχι,
 ποῦ θά σοῦ φύγῃ μονομιὰς καὶ βῆχας καὶ συνάχι.
 Π. — Κοὶ ποιὸς τὴν διαδήλωσι αὐτὴν τὴν ἐτοιμάζει ;
 Φ. — Τὸν Δεληγιάννη ἄλλοι λέν καὶ ἄλλοι τὸν Καζάζη.
 Π. — Ὅστε σὺ εἶσαι βέβαιος πῶς ξύλο θί νά πέσῃ.
 Φ. — Ξύλο γερὸ, κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον βρεθῆ 'στὴ μέση.
 Π. — Ἀλήθεια πῶς τὴν ἔμαθες τὴ δίκη τοῦ Νομάρχη ;
 Φ. — Παι κι' αὐτὴ, ἐτίλειωσε καὶ οὔτε κἄν ὑπάρχει.
 Π. — Καὶ ὁ Λεβίδης τὸ λοιπὸν τί ἔγινε ;
 Φ. — Ἐρήμην,
 ἂν καὶ ἀπέδειξε πολὺ μεγάλην ἐπιστήμην,

- καὶ νά μὴν εἶμαι δικαστὴς γιὰ νά τὸν ἀθώωσω
 καὶ τὸν Νομάρχη τὸν μουρλό 'σπὴ φυλακὴ νά χῶν
 Π. — Σοῦ εἶπα μὴν τὰ λές αὐτὰ μὴν εὐρῆς τὸν μπελά
 Φ. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι Σύμβουλος, βρέ βλάκα, κι' εἶντε χῆ
 Π. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ 'φάνηκαν οἱ δικασταὶ τοῦ κράτ
 Φ. — Μωρέ κι' αὐτοὶ 'φοβήθηκαν μὴν εὐρουν τὸν μπελά
 Κι' ἔπειτα πῶς νά δείξουνε κι' ἐκείνοι χαρακτήρα,
 ποῦ τώρα 'βρίσκονται ἰδῶ καὶ αὐριο 'στὴ Σύρα,
 μεθαῦριο 'στὰ Τρίκαλα καὶ 'στὴν Κυπαρισσίαν,
 καὶ τέλος 'στὴν Καπερναοῦμ τὴν παραθαλασσίαν.
 Ἦ μήπως τάχα ξέχασες τοῦ Ῥάδου τὴ φευγάλα,
 τοῦ Μπέινση τὴ μεταθισι κι' ἀκόμη τόσα ἄλλα ;
 Π. — Ἀλλ' ὅμως πῶς σοῦ 'φάνηκε κ' ὁ Λούης ὁ καῦμί
 Φ. — Παραπολὺ μοῦ 'φάνηκε πῶς ἦταν φοβισμένους,
 κι' ὁ ἴδιος ὠμολόγησε τὸ τραγικὸν τοῦ λάθος
 καὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν χωρὶς κανένα πάθος.
 Μά ὅταν ἓνας ὑπουργὸς Ζακυνθινὸς Ζευζίκης
 κι' ἓνας Νομάρχης μοναχά, σωστός Ντελῆ - Φουσί
 στριμώνουν μίς 'στὴ φυλακὴ τοῦ Δήμου τοὺς Συμβ

- χωρὶς νά κάνουν τίποτα, σὰν νά τοὺς ἔχουν δούλους
 εἶ! τότε πῶς φασκέλωσε καὶ Σύνταγμα καὶ κράτη
 καὶ ἄρὸν σου τὸν κράββατον εὐθὺς καὶ περιπάται.
 Π. — Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, προχθὲς τὸ βράδυ εἶ
 μία καινούρια καὶ πολὺ μικρὴ ἐφημερίδα.
 κι' ἔμαθα ἓνας σύλλογος σπουδαῖος πῶς τὴ βγάζει,
 ἀλλά, καθὼς μοῦ φαίνεται, κανεὶς δὲν τὴν διαβάζει.
 Φ. — Εἶρω τί σύλλογο μοῦ λές, τὸν σύλλογον Σ υ ν δ ε σ μ
 αὐτὸς θαρρῶ πῶς κάθεται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγγέσιμου.
 Ἀλήθεια εἶδες σύλλογοι ποῦ ξεφυτρώνουν πάλι!
 κι' αὐτὸ σημαίνει, Περικλῆ, πῶς εἶμαστε σὲ χαλι
 κι' ὅπου συλλόγους ἀπαντᾷ πολλοὺς καὶ σωματῆ
 ἐκεῖ, θαρρῶ, ἐπικρατεῖ φρικτὴ ἀχρηματία.
 Π. — Κι' οἱ μούστοι πῶς ἐπήγανε λοιπὸν ἀπάνω κάτω;
 Φ. — Θαρρῶ πῶς δὲν θά ἔχωμε καθόλου ρετινᾶτο.
 Φρονῶ ἐν γένει, Περικλῆ, πῶς θάχωμε πολέμους,
 καθὼς καὶ ἀνατολικούς καὶ δυτικούς ἀνέμους.
 Π. — Ἀλήθεια τὰ θωρακωτὰ δὲν ἐφθασαν ἀκόμη;
 Φ. — Εἶχα κι' ἐγὼ ἀνέκαθεν γι' ἄλλα βαπόρια γνώμη.
 Π. — Σὰν τί βαπόρια δηλαδὴ; δός μου νά ἐννοήσω.
 Φ. — Νά! ἔτσι σὰν δικάταρτα, νά τρέχουν ἀπὸ 'πίσω,
 νά ἦναι καταδρομικά κι' ὄλο νά βουλιάζουν,
 φουγάρα νά μὴν ἔχουνε, ἀλλὰ καπνὸ νά βγάξουν,
 νά ἦναι τέλος. Περικλῆ, ἀλλόκοτα βαπόρια.
 Π. — Μὲ ἔφερες, βρέ Φασουλῆ, σὲ τέτοια στενοχώρια,
 ποῦ μουρχεται τὸ χέρι μου ἀπάνω νά σηκώσω
 καὶ νά σοῦ δώσω, μασκαρά, καὶ νά σοῦ ξαναδώσω,
 ποῦ νά σοῦ φαίνεται παντοῦ πῶς βλέπεις τρικυμία
 κι' ὄλη τὴ Μισοῦγειο γειμάτη ἀπὸ πλοῖα.
 Καὶ ἐπειδὴ μ' ἐχόρτασες ἀπόψε κουταμάραις,
 σκύψε τὸ σβέρκο σου νά φᾶς καὶ μερικαῖς σφαλιάραις.

Νά, κι' ἀνέλπιστα ἀστεία,
'στὰ ἡμέτερα γραφεῖα.

Εἰς κύριος εἰς τὸν Ρ ω μ ῆ ὄ ν διαβάσας πῶς ὑπάρχει
 μιὰ θέσις 'στὴν ἀλλοδαπὴν γιὰ ἐμμισθο Σχολάρχῃ,
 ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας προχθὲς κατεσπυσιμῆως
 κι' εὐθὺς νά τον συστήσωμεν ζητοῦσε ὁ καῦμίμος.
 Ἀλλ' ἂν πιστεύῃ καὶ αὐτὸς εἰς ὅσα ἐμεῖς λέμε,
 π.τέ του θέσι δὲν θά 'βρῆ κι' ἐμεῖς θά νά τὸν κλαίμε.